(గత సంచిక తరువాయి)

"**మీ మామయ్య** దిగులుగా ఉన్నాడు రవి. కూతురు పెళ్ళి గురించి" ప్రొద్దున్నే టిఫెను పెడుతూ నెమ్మదిగా అంది సావిత్రి.

"కొంచెం నేల మీద నడిస్తే చాలా సంబంధాలు వస్తాయి. అవి పనికిరావుగా మీ అన్నయ్యకు" వెటకారంగా అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

"ఎవరికైనా పిల్లలు సుఖపడాలనే ఉంటుంది కదా" సమర్ధిస్తున్నట్లుగా అంది సావిత్రి.

"అమ్మా మీ అన్నయ్యతో చెప్పు రాజాకి ఇస్తాడేమో? ఎనిమిది ఎకరాల పొలం ఉంది. మంచివాడు, ఇద్దరక్కల పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. వేరే బాధ్యతలు లేవు. తను ఇంకా అభివృద్ధి అవుతాడు అన్న నమ్మకం నాకుంది. అడుగు. ఏమంటాడో. తను సరే అంటే నేను రాజాతోనూ వాళ్ళ ఇంట్లోనూ మాట్లాడుతాను" అన్నాడు రవి.

"అది సరే మరి నీ పెళ్ళి మాటేంటి? ఇంకా ఎన్నాళ్ళు ఆగుతారు సరే అనుకున్నాక" అడిగింది సావిత్రి.

"అక్క ఎప్పుడొస్తుందో మరి. తను వచ్చాకే చేసుకుందాం అంటుంది అంజలి నాదేమీ లేదు" అన్నాడు రవి.

"నిజమే తనవైపు తోబుట్టువులు ఎవ్వరూ లేరు. మనకి ఉన్న ఒక్క ఆడపిల్ల, ఎక్కడో ఉంది. అన్నిటికీ దూరాభారం ఖర్చుతో కూడిన పని" నిట్టూర్చింది సావిత్రి.

"నేను ఫోను చేసి అమ్మాయితో అల్లుడితోనూ మాట్లాడతానులే వాళ్ళేమంటారో దాన్నిబట్టి నిర్ణయించుకుందాం" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

అంజలి, రవి టాంక్‌బండ్ మీద నడుస్తున్నారు. సాయంత్రం కావటంతో బాగా సందడిగా ఉంది. ఇద్దరూ కలుసుకుని ఈసారి రెండు నెలలయ్యింది. రవికి పనుల వత్తిడి పెరగటం లేకపోతే అంజలి బిజీగా ఉండటంతో కలవటానికి కుదర్లేదు.

"హాస్టల్లో ఉండకుండా అపార్టుమెంటు అద్దెకు తీసుకుని ఉందామనుకుంటున్నా" అంది అంజలి.

"అదేంటి హాస్టల్లో సేఫ్‌గా ఉంటుంది, ఇంకపైగా వంట చేసుకోవటంలాంటివి ఉండవు" ఆశ్చర్యపోయాడు రవి.

"దాదాపు ఇంకా రెండున్నర ఏళ్ళు ఇక్కడే ఉండాలి. ఎప్పుడన్నా మీరు వస్తే హోటల్లో ఉండనక్కర్లేదు కదా"

"ఎప్పుడో వచ్చే నాకోసం ఎందుకు అంజలి. ఒక్కదానివే నువ్వు అపార్ట్‌మెంట్‌లో ఉంటే నాకు బాగోదు" అది సర్లే కానీ నీతో చాలా ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి దా కూర్చుందాం" అన్నాడు రవి.

ఇద్దరూ భేల్ పూరీ తెచ్చుకుని తింటూ కూర్చున్నారు.

"నేను రాజకీయాల్లోకి ఎంటర్ అవుదామనుకుంటున్నా అంజలి, అంటే వచ్చే జెడ్పీటిసి కానీ జిల్లా ఎన్నికల్లో కానీ పోటీచేద్దామనుకుంటున్నా. నీ అభిప్రాయం ఏంటి? నాకు తెలుసు ఇదివరకు ఎప్పుడూ నేను ఇలా రాజకీయాల మీద ఇంట్రెస్ట్ ఉన్నట్లు నీతో అనలేదు. కానీ ఈ మధ్య అందరూ నన్ను బలవంతం చేయటంతో ఆలోచిస్తున్నాను ఏమంటావు?"

ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకాలేదు అంజలికి. రవిలాంటి నాయకులు మనకు చాలా అ అవసరం, యువకులు రాజకీయాల్లోకి రావాలి అని అందరూ అనుకునేదే, కానీ రాజకీయాల్లో, రవిలాంటి ముక్కుసూటిగా వెళ్ళేవాళ్ళు నెగ్గుకురాగలరా? రాజకీయాల్లో పైకి రావాలంటే పైరవీలు చేయాలి, రౌడీయిజంను చేసినా చేయకపోయినా, చూసీచూడనట్లు వదిలేయాలి ఎన్ని చదవట్లేదు పేపర్లో.

"ఏంటి అంతగా ఆలోచిస్తున్నావు?" అంజలి చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ అన్నాడూ రవి.

"నేనేం చెప్పగలను మీకు?" రవి వంక ఓ క్షణం చూసి నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

"నాకు తెలుసు అంజలి. నువ్వు ఎందుకు భయపడుతున్నావో" లాలనగా అన్నాడు రవి.

"నేనూ ఇదివరకు అలాగే అనుకునేవాడిని. రాజకీయాలు నాకు సరిపడవు. ముక్కుసూటిగా ఉంటాను. తెల్లవారితే చాలు ఒకళ్ళనొకళ్ళు విమర్శలు చేసుకోవటం, తిట్టుకోవటం మీద ఉన్న శ్రద్ధ, ప్రజలకోసం ఏం చేస్తున్నాం అనుకునే నాయకులు చాలా తక్కువైపోయారు. ఒప్పుకుంటా కానీ అందరూ ఇలాగే అనుకుని, చదువుకున్నవాళ్ళు, ప్రజలకోసం తాపత్రయపడేవాళ్ళు, దూరంగా ఉంటే దేశం రాను రాను దొంగల రాజ్యంగా మారుతుంది. తెలుసా విదేశాల్లో రాజకీయాల్లోకి రావాలంటే బాగా చదువుకున్నవాళ్ళని, అందునా రాజనీతి శాస్త్రంలో చదువుకున్న వాళ్ళు ముందుకు వస్తారు. మనది చూడు ఎంత దౌర్భాగ్యమో వీధి గూండాలు, ఆకు రౌడీలు కూడా ఎమ్మెల్యేలు అయిపోతున్నారు"

"ఇవన్నీ నాకూ తెలుసు. కాని వీటన్నిటితోపాటు మీ గురించిన నా స్వార్థం నన్ను భయపెడుతుంది" అంది అంజలి.

రవి ఏమీ మాట్లాడకపోయేసరికి మళ్ళీ తనే అంది. "ఈ రాజకీయ వాతావరణంలో మీరు ఎలా నెగ్గుకొస్తారో అన్న భయంతోపాటు ఈ నిర్ణయంతో మన జీవితం ఎలాంటి మలుపు తిరుగుబోతుందో అర్థంకావటంలేదు"

"దేని గురించి మాట్లాడుతున్నావు?"

"ఇప్పటికే మీకు తీరిక ఉండటంలేదు. ఇంకా ఇలా రాజకీయాల్లోకి వెళితే, క్షణం తీరిక ఉంటుందా మీ కుటుంబం కోసం నాకోసం అవును నాది స్వార్థమే కావచ్చు. కానీ నువ్వు నాతో మాత్రమే కాసేపు ఉండాలనుకోవటం లేదా మనిద్దరం సంవత్సరానికి ఒకసారి ఎక్కడికైనా వెకేషన్‌కి వెళ్ళాలనుకోవటం స్వార్థమా? అదీ కాకుండా. నేను డాక్టర్ని పల్లెటూరులో ప్రాక్టీసు నువ్వు రాజకీయ పనులతో రోజుల తరబడి వేరే ఊళ్ళల్లో ఉంటే ఎంత కష్టం" అంది అంజలి. కాస్త దిగమింగుకుని.

"సారీ మీరు ఉత్సాహంగా మీ ఫ్యూచర్ ప్లాన్స్ గురించి చెపుతుంటే నేను డిస్కరేజ్ చేస్తున్నాను."

"నువ్వు నాతో ఏదన్నా చెప్పటానికి అంతగా ఆలోచించనవసరంలేదు. మోర్ వోవర్ సారీ అని అస్సలు చెప్పకు. ఏదైనా నువ్వు బాగా ఆలోచించి చెపుతావని నాకు తెలుసు" మృదువుగా అన్నాడు రవి.

"నేను కూడా మనిద్దరి జీవితం. ఈ నిర్ణయం వల్ల ఎలా ఇంపాక్ట్ అవుతుందో అని ఆలోచించాను. నిజం చెప్పాలంటే కొంచెం భయంగా కూడా ఉంది. అందుకే ఎవరు బలవంతం పెట్టినా నేను మొన్న జరిగిన ఎలక్షన్లలో పోటీ చేయలేదు. నిదానంగా ఆలోచిద్దాం. నా ఐడియా ఇది అని చెప్పానంతే ఇంకా చాలా టైం ఉంది నిర్ణయం తీసుకోటానికి. నువ్వు టెన్షన్ పడకు" అన్నాడు రవి.

కాసేపు మౌనంగా కూర్చున్నారు ఇద్దరూ.

"మనం పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుందాం?" అడిగాడు రవి. "అక్క వాళ్ళతో మాట్లాడారు నాన్న. ఈ వేసవిలో రావటానికి కుదరకపోవచ్చు మనల్ని పెళ్ళి చేసుకోమంది. వచ్చే సంవత్సరం వస్తుందంట"

"తొందరేముంది తను వచ్చాకే చేసుకుందాం"

"నీకేం తొందర అలాగే అంటావు. లేకపోతే ఓ పని చేద్దాం. ఇప్పుడు రిజిష్టర్ మ్యారేజ్ చేసుకుని అక్క వచ్చాక మళ్ళీ చేసుకుందాం."

"నీ పిచ్చి ఐడియా నీ దగ్గరే ఉంచుకో ఇన్నిసార్లా?"

"కాదు ఆలోచించు. నువ్వన్నట్లు అపార్ట్‌మెంట్ తీసుకుంటే నేను వస్తూ పోవచ్చు కదా. అదే పెళ్ళి చేసుకుంటే నేను నీ దగ్గరున్నా ఎవ్వరికీ అభ్యంతరం ఉండదు."

"అమ్మో మీకు కావాలంటే ఎలాగైనా కన్విన్స్ చేస్తారే" అంది అంజలి నవ్వుతూ.

"పెళ్ళి చేసుకోకపోతే ఏమైంది? నేను మరో తొందరగా ఒప్పుకున్నానని బాధగా ఉంది. కొన్నాళ్ళు డేటింగ్ చేద్దాం. తర్వాత పెళ్ళిచేసుకోవచ్చు. సరదాగా ఉంటుంది"

"నీకు ఆటగా ఉంది కదూ నా పాట్లు చూస్తుంటే. నేను ఎదురుగా ఉంటే నా విలువ తెలియటంలేదు. నీకు చెప్పకుండా ఎక్కడికన్నా వెళ్ళిపోతే ఏం చేస్తావ్?"

చప్పున నోరు మూసింది అంజలి. "ఏం మాటలవి ఇలా ఎప్పుడూ మాట్లాడొద్దు. మీ ఇష్టం. ఇవాళ పెళ్ళిచేసుకోమన్నా నేను రెడీనే"

"ఏయ్ ఊరికే అన్నాను. ఇంత సెన్సిటివ్ అయితే ఎలా?" భుజాల చుట్టూ చెయ్యివేసి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు రవి.

"సార్ పూలు తీసుకుంటారా?" ప్రక్కనుండి వినిపించింది. గులాబీపూలు బుట్టలో పెట్టుకుని ఓ పదేళ్ళ పిల్ల నిల్చుని ఉంది.

"కొంటాం కానీ చదువుకునే వయస్సులో ఈ పనులేంటి నువ్వు?" అడిగాడు రవి.

"ఇస్కూలికి పోతన్నా సారూ. సాయంకాలం పూలమ్ముతా" అంది ఆ పిల్ల

"మంచి పని చేస్తున్నావు. ఈ పూలన్నీ తీసుకుంటా కానీ. ఇంక ఇంటికి వెళ్ళు చీకటి పడుతుంది. ఒక్కదానివి ఇలా తిరగటం మంచిది కాదు"

"ఎంతైయ్యింది?"

"ఒక్కో పువ్వు ఐదు రూపాయలు సారు. పది పువ్వులున్నాయి. మొత్తం యాభై రూపాయలు" అందా పిల్ల సంతోషంగా.

"ఇదిగో ఈ రెండొందలు తీసుకో. స్కూలుకు కావాల్సినవి కొనుక్కో."

"వద్దు సారు పని చేయకుండా డబ్బులు తీసుకోను. పూలకి ఎంతివ్వాలో అంత చాలు"

"ఇంత చక్కటి వ్యక్తిత్వం ఎంతమందికి ఉంటుంది అంజలి" అని మళ్ళీ ఆ పాపతో అన్నాడు.

"పర్లేదు నువ్వు చక్కగా చదువుకుంటున్నావని ఇస్తున్నా తీసుకో" అని ఇచ్చాడు.

"అందరికి క్లాసులు తీయటమేనా మీ పని" నవ్వింది అంజలి.

"పిల్లలు చదువుకోవాలి. ఈ వయస్సులో హాయిగా ఉండాలి. ఇలా కష్టపడుతుంటే బాధగా ఉంటుంది" అన్నాడు రవి, "పదవెళ్దాం డిన్నరు తిన్నాక, నిన్ను హాస్టల్ దగ్గర దించాలి కదా"

"అడ్వాన్స్‌డ్ హాపీ బర్త్‌డే" పూలగుత్తులు అందిస్తూ అన్నాడు రవి.

"మీకెలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యపోయింది అంజలి.

"మరదే అన్ని డిటైల్స్ అడగకూడదు అని ఇదివరకే చెప్పాకదా. ఇవాళ్ళ ఎందుకొచ్చాను నేను? రేపు నీ బర్త్‌డే అని. నువ్వు చెప్పిన అపార్ట్‌మెంట్ ఐడియా బాగానే ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. నేను వచ్చినప్పుడు మనకు కొంచెం ప్రైవసి ఉంటుంది కదా" అన్నాడు రవి.

చప్పున తలెత్తి నవ్వుతున్న రవి వంక కోపంగా చూసింది అంజలి.

"స్టాప్.. స్టాప్... అలా చూడకు. పద డిన్నర్‌కి వెళదాం"

చైనీస్ రెస్టారెంటుకు వెళ్ళారు. బైట గార్డెన్‌లో కూర్చున్నారు. మంద్రంగా ఏదో వాయిద్యం వినిపిస్తుంది స్పీకర్లోంచి చల్లగాలి టేబుల్ మీద కాండిల్స్ చాలా అందంగా ఆహ్లాదంగా ఉంది.

"నాకెప్పుడూ ఒకటి అర్థంకాదు" అన్నాడు రవి. ఏంటి? అన్నట్లు చూసింది అంజలి.

"ఇలా వచ్చినప్పుడు ఎదురెదురుగా కూర్చుంటే బాగుంటుంది. ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకోవచ్చు. లేదా పక్కపక్కనే కూర్చుంటే బాగుంటుందా? అప్పుడు ఏదన్నా చేయాలంటే దగ్గరగా ఉంటావు."

అతని భావం అర్థం అయ్యి, చేతిమీద చిన్నగా కొట్టింది అంజలి.

"ఏంటి కథ ఇవాళ? ఎక్స్‌ట్రా హుషారుగా ఉన్నారు"

"రులు.. మీరులు.. మానమంటే వినవా?"

"సరే ఏంటింత హుషారుగా ఉన్నావో చెప్పు?"

అంజలి చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"నీ దగ్గర ఉంటేనే నా మూడ్ అంతా చాలా బాగుంటుంది. ఊళ్ళో ఉన్నప్పుడు కూడా, ఎంత చిరాకులోనూ, పని వత్తిడిలోను. కాసేపు నిన్ను తలచుకుంటే నా అలసట, చిరాకు అంతా మాయమైపోయినట్లుగా ఉంటుంది. ఏం మాయ చేసావో నన్ను."

అంజలి ఏదో అనబోతుండగా, పక్కనుండి "అంజలీ?" అని వినపడింది. తలెత్తి చూసింది అంజలి, తన బ్యాచ్ మేట్స్ సాగర్, వీరేంద్ర, ఇంకెవరో ఇద్దరమ్మాయిలతో ఉన్నారు.

"ఇందాకట్నుండీ చూస్తున్నా అంజలి అబ్బాయితో ఉందేంటా అని?" అన్నాడు సాగర్.

"తను.. ఫియాన్సీ..రవి.. వీళ్ళు నా బ్యాచ్‌మేట్స్" అని పరిచయం చేసింది.

"ఓ...ఫియాన్సీనా!.. ఏంటా అంజలి అబ్బాయిలను దూరంగా ఉంచుతుంది అనుకున్నా మీరన్నమాట కారణం. లక్కీ అండి మీరు" అన్నాడు వీరేంద్ర.

"మొహం చిట్లించింది అంజలి. అంజలి మొహంలో చిరాకు గమనించాడు సాగర్. "కేరీ ఆన్. మళ్ళీ కలుద్దాం" అని వీరేంద్రను లాక్కెళ్ళాడు.

"నీకు ఫిదా అయిన బ్యాచ్‌లో వాళ్ళా వీళ్ళు" నవ్వాడు రవి.

"ఛ చిరాకేస్తుంది. ఒక్కోసారి వీళ్ళ వాగుడు వింటే. కాబోయే డాక్టర్స్, ఎంత రెస్పెక్టబుల్ ప్రొఫెషన్‌లో ఉండి ఎంత ఛీప్ గా బిహేవ్ చేస్తారో"

"కాలేజిలో ఉన్నప్పుడే కదా ఇలా ఉండేది. ఇదే సరదా అని అనుకుంటారు. చాలామంది. వదిలేయ్. నేనేం చెపుతాను. ఎవరి మూలానన్నా మనం అప్‌సెట్ అయితే వాళ్ళు మనమీద గెలిచినట్లే అవునా?"

వెయిటర్ వాళ్ళు ఆర్డర్ చేసినవన్నీ తెచ్చాడు. తింటూ అడిగాడు రవి "అవునూ అడగటం మర్చిపోయా వివేక్ ఎలా ఉన్నాడు? ఈ మధ్య తనగురించి ఏమీ చెప్పటంలేదు."

"నేనూ ఢిల్లీ కాన్ఫరెన్స్‌కి వెళ్ళినప్పుడూ చూడటమే. రెండు నెలలయ్యింది. మన పెళ్ళి సంగతి చెప్పాను. కొంచెం అప్‌సెట్ అయినట్లుగా అనిపించాడు. పైకి పెద్దగా ఏమీ అనలేదు. ఫోన్లు చేయటం తగ్గించాడు. నేను కూడా కొన్నాళ్ళు తనతో పెద్ద మాట్లాడదలచుకోలేదు. కాస్త తను ఊరట చెందాక మాట్లాడతాను. రఘుతో మాత్రం చెప్పాను. వివేక్‌తో ఎప్పుడూ మాట్లాడుతూ ఉండమని."

కాలం వేగంగా పరిగెత్తుతుంది. చూస్తుండగానే రెండు సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఇంకొక ఆరునెలల్లో అంజలి చదువు పూర్తి అవుతుంది. ఊరు చాలా మారింది ఆధునిక వ్యవసాయ పద్ధతులు, చదువు, కనీస అవసరాలు మెరుగుపరచుకోవటంతో. రైతులకు వ్యవసాయం నష్టంగా అనిపించటంలేదు. రవి చొరవ తీసుకుని దగ్గరలో కోల్డు స్టోరేజిలు కట్టించాడు. దానికి నిరుద్యోగులైన యువకులను ప్రోత్సహించి, బ్యాంకు రుణాలు ఇప్పించి సాధించాడు. ఊరిలో కంప్యూటర్ పెట్టించి కొంతమందికి ఎలా వాడాలో నేర్పించారు. పాల ఉత్పత్తిలో జిల్లాలోనే ప్రప్రథమంగా నిలిచింది ఈ ఊరు. విదేశాల నుండి కూడా భారీగా విరాళాలు రావటంతో, ఆ ధనాన్ని సక్రమంగా వినియోగిస్తూ చుట్టుపక్కల పల్లెలలో కూడా అభివృద్ధి కార్యక్రమాల్ని చేపట్టారు.

గత మూడు సంవత్సరాలుగా, గ్రామంలో ఒక్క పోలీసు కేసు కూడా లేకుండా ఆదర్శవంతంగా తీర్చిదిద్దినందుకు, ముఖ్యమంత్రి చేతుల మీదుగా ఉత్తమ గ్రామం అవార్డు అందుకున్నాడు రవి.

ఇంకొక రెండు నెలల్లో పెళ్ళి చేద్దామని పెద్దలందరూ నిర్ణయించారు. రవి ఒప్పుకోలేదు. ఇంకా అంజలి చదువు పూర్తికాలేదని కానీ వేసవి సెలవల, నీరజ రాగలుగుతుందని అందరూ ఒప్పించారు.

రవి, అంజలి పెళ్ళి అంటే ఒక్క ఊరిలోనే కాదు, చుట్టుపక్కల ఊళ్ళో అందరికి పండగలాగానే ఉంది. చుట్టు పక్కల పది పల్లెల్లో అందరిని ఊరబంతికి పిలిచారు. హైస్కూలు గ్రౌండును శుభ్రపరిచి భోజనాలకు ఏర్పాట్లు చేశారు.

రేపే పెళ్ళి. రవికి చాలా అసహనంగా ఉంది. వారం రోజులయ్యింది అంజలిని చూసి. కనీసం ఫోనులో మాట్లాడుతున్నాంలే అనుకుంటే నిన్న ఇంక ఫోన్‌లో కూడా మాట్లాడను అని గట్టిగా చెప్పేసింది. ఈ రెండు రోజులన్నా కాస్త విరహంతో ఉండాలంట. మరీ అల్లరి ఎక్కువైపోతుంది అంజలికి. ఉడుక్కున్నాడు రవి.

నీరజ వచ్చింది రవి దగ్గరకు.

"ఏంరా రేపు పెళ్ళి అంటే టెన్షన్‌తో నిద్రపట్టటం లేదా?" నవ్వుతూ అడిగింది.

"అదేం లేదక్కా. ఊరికే కూర్చున్నా."

"నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది రవి, ఇన్నాళ్ళకైనా నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటున్నావు అందులో అంజలిలాంటి అమ్మాయిని అందమైన అమ్మాయిలు చాలామంది దొరుకుతారు. కానీ అందమైన మనస్సు. వ్యక్తిత్వం ఉన్నవాళ్ళు అరుదుగా ఉంటారు" అంది నీరజ.

చిన్నగా నవ్వాడు రవి. "నువ్వన్నది నిజమే అక్కా! అంజలితో నా జీవితం చాలా ఎక్సయిటింగ్‌గా ఉంటుందని నా నమ్మకం. అన్ని విషయాల్లో ఎంతో మెచ్యూర్డ్‌గా ఆలోచిస్తుంది. నా దగ్గర ఓ చిన్నపిల్లలాగా మారిపోతుంది. అలుగుతుంది, పోట్లాడుతుంది. మంచి స్నేహితురాలిలాగా సలహాలు ఇస్తుంది. తనతో చాలా ఆనందంగా ఉండగలుగుతాను."

రవి, అంజలిల పెళ్ళి మరీ ఆర్భాటం లేకుండా, సింపుల్‌గా ఆనందంగా జరిగిపోయింది.

ఎమ్మెల్యే వెంకట్రామయ్యగారు ఉపన్యాసం ఇచ్చారు. నేను రవి గురించి ప్రత్యేకంగా చెప్పాల్సింది ఏమీలేదు. మీ అందరికి బాగా తెలుసు. కానీ అతని జీవితంలోని ఒక ముఖ్యమైన రోజు ఇది. ఈ సందర్భంగా కాని విషయాలు మీకు గుర్తుచేద్దామనుకుంటున్నా.

రవి పట్టుదల, కృషివలన ఈ రోజు మన మండలం, ఎంతో సుభిక్షంగా ఉంది. ప్రకృతి వైపరీత్యాలను కూడా తట్టుకునే ప్రణాళికలను చేసుకున్నాడు. మద్యపానంలాంటి దురలవాట్లనుండి సంసారాలను కాపాడగలిగాడు. ప్రతి ఒక్కరూ విద్యావంతులు కావాలన్న తన కృషి హైస్కూలు బాగుకోసం తను పడిన తపన వలన, ఈ సంవత్సరం నూరు శాతం ఉత్తీర్ణత సాధించాం.

వ్యవసాయేతర, వ్యవసాయం అనుబంధ వ్యాపారాలు పెరిగాయి. దానితో పట్టణాలను వలస వెళ్ళే వారి సంఖ్య చాలా తగ్గింది. పాల ఉత్పత్తిలో జిల్లాలో అగ్రగామిగా ఉన్నాం. సహకార సంఘాల వలన అందరికి మేలు జరుగుతుంది.

ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు. ఇక రవి జిల్లా పరిషత్తు ఎన్నికల్లో గెలిచి, తన ఆలోచనను, జిల్లా వ్యాప్తంగా, రాష్ట్ర వ్యాప్తంగా సమర్ధవంతంగా అమలు పరిచి, ప్రభుత్వ విధానాలను ప్రజల్లోకి తీసుకురాగలడన్న నమ్మకం నాకుంది.

కానీ ఇక్కడ ముఖ్యంగా నేను చెప్పదలచింది ఏంటంటే రవి ఒక మార్గ దర్శకత్వం నిర్దేశించాడు. కానీ మన ఇల్లు, మన గ్రామం, మన జిల్లా, మన రాష్ట్రం మన దేశం వీటిని బాగు పరచుకోవటం మనందరి బాధ్యత. ఈ విషయం అందరూ అర్ధం చేసుకుంటారని ఆశిస్తాను.

ఇంకొక విషయం మన గ్రామానికి దేశంలోనే అత్యంత ప్రతిష్ఠాత్మకమైన ప్రెసిడెంట్ అవార్డు వచ్చింది. ఈ విషయం నాకు ఢిల్లీలో ఉన్న మన ఎం.పి.గారి ద్వారా తెలిసింది. ఇంత సంతోషకరమైన వార్తను పంచుకోవటానికి, రవి పెళ్ళికంటే మంచి సందర్భం రాదు.

రవి, అంజలిల జీవితం సంతోషంగా, ఆదర్శవంతంగా ఉండాలని ఆశీర్వదిస్తున్నా" అంటూ ముగించారు.

చప్పట్లతో ఆ ప్రదేశం అంతా దద్దరిల్లింది.

పల్చని వెన్నెల తోట అంతా పరుచుకుంది. మత్తుగా సంపెంగ, మల్లెల సువాసన.. లేత గులాబి రంగు చీర, మెడలో పచ్చగా మెరిసే తాళి, చేతినిండా గాజులు తలలో పూలు ముగ్ధమనోహరంగా ఉంది అంజలి. తననే తదేకంగా చూస్తున్న రవిని చూసి సిగ్గుపడింది అంజలి. మృదువుగా అతని మొహం పక్కకు తిప్పింది "ఎంతసేపు చూస్తావు?"

అంజలి చెయ్యి పట్టుకుని, తన పక్కన కూర్చోపెట్టుకున్నాడు. వెన్నెల్లో తోటలో రవికి అత్యంత ఇష్టమైన ప్రదేశంలో ఇలా కూర్చోవటం చాలా బాగుంది అంజలికి.

"ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు. నాతో జీవితం ఎలా ఉంటుందనా?" మృదువుగా అడిగాడు రవి.

"మీతో జీవితం నాకు మూడేళ్ళ క్రితమే మొదలయ్యింది. ఇప్పుడు కొత్తగా ఆలోచించేదేముంది?"

"ఒకరకంగా నిజమే కానీ ఇప్పుడు మనం ఒక ఇంట్లో ఇన్నాళ్ళకు కలిసి ఉండబోతున్నాం" అంటూ అంజలిని తనవైపుకు తిప్పుకుని చెంపమీద ముద్దుపెట్టాడు.

సిగ్గుగా నవ్వింది అంజలి.

"చాలా ఆనందంగా, సంతృప్తిగా ఉంది అంజలి.

(సమాప్తం)

చిన్నమాట...

2012 చివరాఖరిలో ఊపిరి పోసుకున్న చిన్న ఆలోచన -

ఒక మంచి వ్యక్తి, సత్‌సంకల్పంతో రాజకీయాలలోకి వచ్చి ఊరు, జిల్లా రాష్ట్ర అభివృద్ధికి దోహదపడితే ఎంత బాగుంటుంది. ఈ సమాజం ఆ వ్యక్తి ప్రతికూల పరిస్థితులను ఎదుర్కొంటూ, ప్రలోభాలకు లొంగకుండా కేవలం తన జనం బాగుండాలన్న కాంక్షతో ముందుకు వెళ్ళలేరా?

ఈ ఆలోచన, ఇతివృత్తంతో ఒక అందమైన ప్రేమకథ చెప్పాలనిపించింది. 2013 జనవరిలో మొదలుపెట్టి ఏప్రిల్లో రాయటం ముగించాను. చిన్నప్పటినుండి రంగనాయకమ్మ, చలంగార్ల ఆలోచింపచేసే రచనలు, తిలక్, కృష్ణశాస్త్రి, కీట్స్ భావుకత, తెలుగు ఇంగ్లీషు భాషా భేదం లేకుండా ఎన్నో మంచి పుస్తకాలను పరిచయం చేసి, చదివే అవకాశం ఇచ్చిన అమ్మా -నాన్నలు - వారిద్దరి పుట్టిన ఊరు అయిన 'గూడవల్లి 'లో కథ అల్లుకున్నాను.

నా మొట్టమొదటి రచన, ఒక నవల 'గోరంతదీపం'. దాదాపు ఒక సంవత్సరం ఎవ్వరికీ చూపించలేదు. తరువాత ధైర్యం చేసి కిరణ్‌ప్రభ గారికి పంపితే, ఆయన చదివి ప్రచురిస్తామన్న రోజు నమ్మశక్యంగా అనిపించలేదు.

నా మొదటి ప్రయత్నాన్ని ఉత్సాహపరచిన కిరణ్‌ప్రభగారు, వ్యక్తిగత కారణాలవలన నేను వెంటనే ప్రచురణకు ఇవ్వకపోయినా, మళ్ళీ మూడేళ్ళకు నేను తిరిగి వారికి ఈ మెయిల్ పంపితే, అంతే ఆదరంగా ప్రచురించటానికి ఒప్పుకున్నారు. కాంతిగారు ఎంత ప్రోత్సహిస్తారంటే - నా మీద నాకే బోలెడు నమ్మకం పెరిగిపోతుంది రోజు రోజుకు. వారిద్దరి మంచి మనస్సు, ఆదరాభిమానాలకు సర్వదా కృతజ్ఞతలు.

నన్ను ఎప్పుడూ, ప్రతి అంశంలోనూ ప్రోత్సహించే వ్యక్తులు నా జీవితంలో ఉండటం నా అదృష్టం. ప్రతి నెల ప్రచురణలో నా మొదటి ప్రయత్నం మళ్ళీ చదవటం మాత్రం వర్ణించలేని అనుభూతి.

- అంజన కొడాలి

Post your comments